

ше. Какво щѣше да стане сега? Какво щѣше да стори царѣтъ? Какво ли е намислилъ? Казваха — напоследѣкъ билъ станалъ такъвъ зѣлъ, мѣлчаливъ, самотенъ.

Тя се прекръсти и заплака.

— Пресвета Владичице, света Филотейо! Свърши се вече. Тѣкмо сега ли намѣри да се случи... Какво ще стане съ мене и... съ децата ни!

Иоанъ се навѣси. Преди нѣколко дни Ана му бѣ съобщила, че за втори пѣтъ очаква да стане майка. Не. По-добре. Бѣше вече време. Нека става каквото ще. Той не можеше повече да мѣлчи.

— Кой му е казалъ? — попита Ана, следъ като се успокои и изтри очитѣ си.

— Не знамъ точно. Мама предполага, че е Борилъ.

— Азъ си знаехъ! — извика гнѣвно Ана — само той може да стори това. Инакъ всички те обичатъ и не биха посмѣли да ти напакостватъ. Защото се боятъ, че когато единъ день станешъ царъ, нѣма да имъ го простишъ. Но Борилъ... Той има смѣтка да те кори предъ царя.

Иоанъ се замисли. Наистина Ана имаше право. Той не се бѣ сѣщалъ за това. Борилъ бѣше станалъ така особенъ напоследѣкъ. Съ причина и безъ причина, частъ по частъ идваше въ Търново, губѣше се по необичайни часове, дружелеше съ съмнителни хора... Какво имаше той противъ него? Какво искаше да загатне Ана? Можеби Борилъ иска да очерни него предъ чичо му, за да стане той самъ наследникъ. Може би той се надѣваше, че Калоянъ ще накаже твърде строго братанеца си, можеби той знаеше, че Иоанъ е готовъ да брани съ всички сили любовта си и е готовъ заради нея да се отрече дори и отъ престола... Той стана изведнѣжъ. Съ решително свити вежди и горящи въ сухъ блѣсъкъ очи.

Най-сетне това нѣщо трѣбваше да има нѣкакъвъ край. Лѣжата и криенето бѣха вече непоносими. Това вѣчно гузно притуляне изъ тъмни, безлюдни улички, толкова забикаляния, толкова унижения и страхъ, докато успѣе да се вмѣкне незабелязано въ кѣщата на Ана. Но въпрѣки всичко, той знаеше, той чувствуваше, че цѣло Търново знае